

Split, 4.9.2026. god.

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
St-135/2026

Predstečajni dužnik: DIVERTIAMO d.o.o., OIB: 32070453298, Okrug Gornji, Rastića X 7, zastupan po punomoćniku Juraju Blažičku, odvjetniku u Zagrebu, Antuna Bauera 2

Žalitelji, vjerovnici: 1. JULIA MILANOVIĆ, OIB: 17630759946, Kaštel Štafilić, Tadinac 12, 2. NIKOLA TANDARA, OIB: 56569449314, Kaštel Štafilić, Tadinac 12, 3. CHRIS KEVIN BOS, Savezna Republika Njemačka, 14055 Berlin, Arysallee 1A, 4. ANDREAS HERMANN BOS, Savezna Republika Njemačka, 14055 Berlin, Arysallee 1A, 5. mtb concept-innenausbau GmbH, Savezna Republika Njemačka, 14052 Berlin, HeerstraÙe 33, 6. BOSTE Real Estate GmbH, Savezna Republika Njemačka, Zossen, Nächst Neuendorfer Dorestraße 24 svi zastupani po punomoćniku Vinku Ljubičiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o., Split, Sukojišanska 4

ŽALBA VJEROVNIKA

U predmetu broj: St-135/2026

Dvostruko.

Punomoć pod A.

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-135/2026-18 od 20. kolovoza 2026. u predstečajnom postupku nad dužnikom DIVERTIAMO d.o.o. utvrđena je tražbina vjerovnika Hrvatskog društva skladatelja u iznosu od 185,27 eura (točka I. izreke), osporene su tražbine devet vjerovnika, među njima i tražbine žalitelja (točka II. izreke), žalitelji su upućeni da u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi plana restrukturiranja ili rješenja o obustavi predstečajnog postupka pokrenu parnicu protiv predstečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine (točka III. izreke), a dužnik je upućen na parnicu radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja tražbine vjerovnika Megalit d.o.o. (točka IV. izreke).

Trgovački sud u Splitu

MBS
060338335

OIB
029 423 15522

ČLANOVI UPRAVE

Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak

TEMELJNI KAPITAL
350.000,00 kn
uplaćen u cijelosti

OTP banka d.o.o.

IBAN
HR4724070001100525705

VJEŽBENICI
Boško Medvid
Lana Rebić

ODVJETNICI

Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak
Ana Marija Ljubičić Kuzmanić
Joško Mikulić
Marko Ljubičić
Ivan Duplančić
Ana Močić

Žalitelji pobijaju rješenje u točkama II. i III. izreke u dijelu koji se odnosi na njihove tražbine, i to na tražbinu Julie Milanović u iznosu od 63.712,83 eura, Nikole Tandare u iznosu od 1.857.610,00 eura, Chrisa Kevina Bosa u iznosu od 28.070,00 eura, Andreasa Hermanna Bosa u iznosu od 595.195,50 eura, mtb concept-innenausbau GmbH u iznosu od 577.227,53 eura i BOSTE Real Estate GmbH u iznosu od 31.900,00 eura, ukupno 3.153.715,86 eura.

Rješenje pobijaju zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, dakle iz svih razloga iz članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, koji se u ovom postupku primjenjuje na temelju članka 10. Stečajnog zakona.

Predstečajni postupak nad dužnikom otvoren je rješenjem toga suda posl. br. St-135/2026-3 od 26. ožujka 2026. Žalitelji su svoje tražbine prijavili pravodobno, što za strane vjerovnike sud izrijekom utvrđuje u točki 13. obrazloženja, a za Juliju Milanović i Nikolu Tandaru nije ni bilo sporno.

Sve tražbine žalitelja potječu iz novca koji je stvarno ušao u imovinu dužnika. Nikola Tandara, član društva i njegov raniji direktor, godinama je financirao poslovanje dužnika, koji je ranije poslovao pod tvrtkom Tandara d.o.o., s istim OIB-om 32070453298 i istim računom IBAN HR5524020061100881526, uplatama pozajmica na žiro-račun dužnika.

Svaka od tih uplata knjižena je po bankovnom izvodu na kontu 2145 „Obveze za zajmove članova društva“, a kartica toga konta na dan 31. prosinca 2025. iskazuje saldo obveze dužnika prema njemu od točno 1.857.610,00 eura, koliko je i prijavljeno. Kartice istoga konta za 2019., 2020., 2021. i 2022. godinu bilježe stotine pojedinačnih uplata po izvodima, kao i povrate, pa se kretanje toga duga može pratiti od prve uplate do prijavljenog salda.

Julia Milanović dala je dužniku beskamatnu pozajmicu od 10.000,00 eura po ugovoru 01/2024, uplaćenu na račun dužnika 12. studenoga 2024., i daljnju pozajmicu od 10.000,00 eura uplaćenu 3. rujna 2025., što potvrđuju potvrde Erste&Steiermärkische Bank d.d. o izvršenim transakcijama.

Preostali iznos od 43.712,83 eura odnosi se na obveze dužnika koje je platila iz vlastitih sredstava, što je dužnik proknjižio na kontu 2146 „Obveze za pozajmice JM“, čiji saldo na dan 31. prosinca 2025. iznosi točno 63.712,83 eura.

Da je riječ o stvarnim plaćanjima za dužnika, a ne o knjiženjima bez osnove, vidi se i iz izvoda njezina tekućeg računa.

Tražbine stranih vjerovnika temelje se na pisanim ugovorima o zajmu sklopljenima s dužnikom uz kamatu od 4 % godišnje i rok povrata do 31. prosinca 2027. Andreas Hermann Bos, koji dužnika financira još od ugovora o zajmu od 10. prosinca 2014. sklopljenog s tadašnjim Tandara d.o.o., odobrio mu je 10. svibnja 2022. okvirni zajam do 600.000,00 eura, mtb concept-innenausbau GmbH odobrio je 29. siječnja 2025. okvirni zajam do 600.000,00 eura, BOSTE Real Estate GmbH 17. veljače 2025. ok

virni zajam do 35.000,00 eura, a Chris Kevin Bos 5. veljače 2026. okvirni zajam do 30.000,00 eura. Prijavljeni iznosi od 595.195,50 eura, 577.227,53 eura, 31.900,00 eura i 28.070,00 eura odgovaraju iskorištenim dijelovima tih zajmova, koji su uplaćeni na račun dužnika i evidentirani u njegovim

poslovnim knjigama. Isprave o svemu navedenom priložene su prijavama tražbina odnosno nalaze se u poslovnim knjigama dužnika koje su dužnik i povjerenica imali pred sobom pri očitovanju, a preslike se radi lakšeg uvida prilažu i ovoj žalbi.

Dužnik se o prijavljenim tražbinama očitovao na propisanom obrascu i sve tražbine žalitelja priznao u cijelosti (točka 7. obrazloženja). Povjerenica Lidija Lesar, koja je prema članku 24. Stečajnog zakona dužna ispitati poslovanje dužnika, popis njegovih obveza i vjerodostojnost prijavljenih tražbina te osporiti svaku tražbinu u čije postojanje posumnja, nakon ispitivanja poslovnih knjiga također ih je priznala u cijelosti (točka 8. obrazloženja). Nakon isteka roka za očitovanje ni dužnik ni povjerenica više ne mogu osporavati tražbine koje su priznali (članak 41. stavak 3. Stečajnog zakona).

Tražbine žalitelja osporio je jedino vjerovnik Megalit d.o.o. (točka 9. obrazloženja). Tražbine Julie Milanović i Nikole Tandare osporio je navodnom da tražbina ne postoji, da je unesena u poslovne knjige bez osnove i da je vjerovnik zastupnik odnosno raniji zastupnik dužnika po zakonu, a tražbine četvero stranih vjerovnika navodnom da tražbina ne postoji i da je prijavljena izvan roka. Pritom su upravo tražbinu Megalita d.o.o. od 1.404.870,68 eura i dužnik i povjerenica osporili kao neosnovanu, pa je taj vjerovnik točkom IV. izreke upućen na parnicu radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja. Riječ je, dakle, o vjerovniku koji je u otvorenom sporu s dužnikom o vlastitoj tražbini i koji je osporio isključivo tražbine članova društva i osoba koje su financirale poslovanje dužnika.

Sud je u točki 13. obrazloženja utvrdio da su prijave stranih vjerovnika pravodobne, u točki 14. citirao članak 48. stavak 3. Stečajnog zakona, prema kojem se, kad je vjerovnik osporio tražbinu koju su priznali dužnik i povjerenik, na parnicu upućuje osporavatelj koji nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak, a zatim je u točki 15. samo naveo da za tražbine žalitelja ne postoji ovršna isprava i na temelju toga žalitelje uputio na parnicu protiv dužnika.

Pobijano rješenje doneseno je uz bitnu povredu odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona, jer je izreka proturječna razlozima, a o odlučnim činjenicama razlozi su nejasni ili ih uopće nema, zbog čega se rješenje u pobijanom dijelu ne može ispitati.

U točki 14. obrazloženja sud sam navodi da se, ako je vjerovnik osporio tražbinu koju su priznali dužnik i povjerenik, na parnicu upućuje osporavatelj koji u tom postupku nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak. Upravo je to situacija žalitelja, što sud u točkama 7., 8. i 9. obrazloženja i utvrđuje. Unatoč tome, točkom III. izreke sud upućuje žalitelje da pokrenu parnicu protiv predstečajnog dužnika, dakle postupa kao da je tražbine osporio dužnik prema stavku 1. istoga članka. Sud nigdje ne navodi koji je stavak članka 48. primijenio na žalitelje ni zašto je, nakon što je citirao stavak 3., odlučio suprotno njegovu sadržaju. Napomena iz točke 15. da ne postoji ovršna isprava objašnjava samo zašto nije primijenjen stavak 5. toga članka, ali ne i zašto su na parnicu upućeni žalitelji umjesto osporavatelja.

Izreka uz to uopće ne označava tko je osporavatelj tražbina žalitelja, u kojem svojstvu i na čiji trošak sudjeluje u parnici na koju se upućuje. Rješenje o utvrđenim i osporenim tražbinama mora prema članku 50. stavku 1. Stečajnog zakona sadržavati razloge osporavanja, a prema stavku 2. istoga

članka odluku o upućivanju na parnicu, što nužno uključuje i određenje protiv koga se parnica vodi. Žalitelji su upućeni na parnicu protiv dužnika koji je njihove tražbine priznao, koji ih više ne može osporavati i s kojim nemaju nikakvog spora, dok osoba koja ih je jedina osporila u izreci nije ni spomenuta. Takva se izreka ne može provesti na način koji bi imao ikakvog smisla. Iz obrazloženja ne proizlazi ni da je osporavanje tražbina žalitelja na ročištu 14. srpnja 2026. uopće raspravljeno, kako to nalaže članak 46. stavak 4. Stečajnog zakona, je li osporavatelj ročištu pristupio i je li svoje osporavanje ičim potkrijepio.

Daljnja proturječnost odnosi se na razloge osporavanja. Kao razlog osporavanja tražbina Chrisa Kevina Bosa, Andreasa Hermanna Bosa, mtb concept-innenausbau GmbH i BOSTE Real Estate GmbH sud u točki 9. navodi i to da su prijavljene izvan roka, a u točki 13. sam utvrđuje da su te prijave pravodobne. Ako je sud otklonio jedini konkretan navod osporavatelja, morao je u obrazloženju reći što od osporavanja tih tražbina uopće preostaje, jer se prema članku 49. stavku 2. i članku 50. stavku 1. Stečajnog zakona razlozi osporavanja moraju naznačiti, a nakon što ih je sud sam ocijenio neistinitima, oni to više nisu.

Konačno, u točki 9. obrazloženja sud osporenu tražbinu pripisuje vjerovniku „Julie Matanović“, koji u ovom postupku ne postoji, a vjerovnicima Megalit d.o.o. i Megst d.o.o., dvama različitim društvima, u izreci pripisuje isti OIB 14321085318. Rješenje kojim se odlučuje o tražbinama od preko tri milijuna eura mora barem točno označiti osobe o čijim se pravima odlučuje. Sve to zajedno pokazuje da pobijani dio rješenja nema razloga o odlučnim činjenicama, da su razlozi koje ima međusobno i s izrekom proturječni te da se rješenje ne može ispitati.

Sud je pogrešno primijenio članak 42. stavak 2. točku 7. i članak 47. Stečajnog zakona kad je osporavanju Megalita d.o.o. priznao učinak zbog kojeg se tražbine žalitelja ne smatraju utvrđenima.

Prema članku 42. stavku 2. Stečajnog zakona osporavanje tražbine podnosi se na propisanom obrascu i mora, uz podatke o osporavatelju, osporenoj tražbini i osporenom iznosu, sadržavati činjenice iz kojih proizlazi nepostojanje osporene tražbine ili njezina dijela. Isti zahtjev zakon postavlja dužniku i povjereniku u članku 41. stavku 2. točki 6. Zakonodavac je time jasno odredio da osporavanje nije puka izjava volje, nego podnesak s obveznim sadržajem, i da bez navođenja činjenica iz kojih proizlazi nepostojanje tražbine nema osporavanja u smislu zakona. Svrha te odredbe je očita. Vjerovnik osporene tražbine, dužnik, povjerenik i sud moraju znati što se tražbini prigovara, kako bi se osporavanje na ispitnom ročištu moglo raspraviti i otkloniti, kako to nalaže članak 46. stavci 4. i 5. Stečajnog zakona, i kako bi eventualna parnica imala određen predmet. Kad bi bilo dovoljno napisati da tražbina ne postoji, svaki bi vjerovnik jednom riječju mogao blokirati tražbine koje su i dužnik i povjerenik nakon ispitivanja poslovnih knjiga priznali, a odredba o obveznom sadržaju osporavanja ne bi imala nikakvog značenja.

Ništa od onoga što je Megalit d.o.o. naveo nije činjenica iz koje bi proizlazilo nepostojanje tražbina žalitelja. Navod da tražbina ne postoji nije činjenica, nego zaključak koji bi iz činjenica tek trebao proizlaziti. Navod da je tražbina unesena u poslovne knjige bez osnove također nije činjenica, nego ocjena, i to ocjena u izravnoj suprotnosti s ispravama u spisu, jer su osnova knjiženja ugovori o zajmu, bankovni izvodi o uplatama na račun dužnika i potvrde o plaćanjima obveza dužnika. Navod da je Julia Milanović zastupnik dužnika po zakonu, a Nikola Tandara raniji zastupnik, istinit je, ali

pravno bezvrijedan, jer nijedan propis ne zabranjuje članu društva ili direktoru da društvu pozajmi novac, a takvi su zajmovi kod manjih društava redovit i najčešći način financiranja. Sam Stečajni zakon računa s postojanjem zajmova članova društva, jer u članku 139. stavku 1. točki 5. uređuje ispladni red tražbine za povrat zajma kojim se nadomješta kapital člana društva, dakle polazi od toga da takva tražbina postoji i namiruje se, samo eventualno u drukčijem redu u stečaju. Svojsstvo člana ili zastupnika društva stoga nikada ne može biti činjenica nepostojanja tražbine. Navod da su tražbine stranih vjerovnika prijavljene izvan roka sud je sam ocijenio neistinitim.

Osporavanje koje ne sadrži nijednu činjenicu iz koje bi proizlazilo nepostojanje tražbine nema obvezni sadržaj iz članka 42. stavka 2. točke 7. Stečajnog zakona i ne može proizvesti učinak iz članka 47. toga zakona. Žalitelji ne traže od suda da u predstečajnom postupku ocjenjuje osnovanost osporavanja, što sud u ovom postupku ne čini, nego da provjeri postoji li uopće osporavanje koje po svom sadržaju odgovara zakonu, jednako kao što prema članku 42. stavku 3. provjerava je li ono pravodobno. Tražbine žalitelja prijavljene su u roku, priznali su ih dužnik i povjerenica, a jedino osporavanje koje je izjavljeno nema zakonom propisani sadržaj, pa ih je prema članku 47. Stečajnog zakona trebalo smatrati utvrđenima.

Da je riječ o osporavanju koje ne služi zaštiti vjerovnika, nego stjecanju procesne prednosti, vidi se iz položaja osporavatelja. Megalit d.o.o. vjerovnik je čiju su tražbinu osporili i dužnik i povjerenica i koji je zbog toga sam upućen na parnicu radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja. Taj je vjerovnik osporio točno i samo tražbine članova društva i osoba koje su financirale dužnika, u ukupnom iznosu većem od tri milijuna eura, koje zajedno čine daleko najveći dio svih prijavljenih tražbina. Prema članku 56. Stečajnog zakona na pravo glasa u predstečajnom postupku na odgovarajući se način primjenjuju pravila o pravu glasa u stečajnom planu, a prema članku 323. stavku 1. i članku 106. stavku 1. istoga zakona pravo glasa daju samo utvrđene tražbine. Učinak paušalnog osporavanja je, dakle, da žalitelji kao većinski vjerovnici ostaju bez prava glasa o planu restrukturiranja, dok osporavatelj, koji za svoju osporenu tražbinu ima ovršnu ispravu, prema članku 106. stavku 2. Stečajnog zakona pravo glasa zadržava. Osporavanje bez ijedne činjenice, izjavljeno s takvim učinkom, predstavlja korištenje procesnih ovlaštenja protivno njihovoj svrsi, što sud prema članku 9. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona ne smije nagraditi.

Ako drugostupanjski sud i ne prihvati da tražbine žalitelja treba smatrati utvrđenima, točka III. izreke ne može ostati kakva jest, jer je donesena pogrešnom primjenom članka 48. stavka 3. Stečajnog zakona.

Ta odredba glasi da će sud, ako je vjerovnik osporio tražbinu koju su priznali dužnik i povjerenik, osporavatelja uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine te da osporavatelj u takvom postupku nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak. Zakon u stavcima 1. i 2. istoga članka izrijekom određuje da se vjerovnik osporene tražbine upućuje na parnicu protiv dužnika kad je tražbinu osporio dužnik odnosno povjerenik, a u stavku 3. svjesno bira drukčiju formulaciju i na parnicu upućuje osporavatelja. Stavak 4. uređuje troškove upravo tog vjerovnika, ovisno o tome je li u parnici uspio ili nije, a izmjenom iz 2022. godine (Narodne novine broj 36/22) zakonodavac je u stavak 3. dodao riječi „a na svoj trošak“, dodatno naglašavajući da teret i rizik parnice snosi onaj tko je priznatu tražbinu osporio. To je i jedino logično rješenje. U predstečajnom postupku dužnik

zadržava upravljanje svojim poslovanjem, o tražbinama se očituju on i neovisni povjerenik, a kad oba ta tijela tražbinu priznaju, na onome tko tvrdi suprotno je da to u parnici i dokaže. Odredba članka 48. stavka 6. Stečajnog zakona, prema kojoj se pravila o postupku radi utvrđivanja osporenih tražbina u stečajnom postupku primjenjuju na odgovarajući način, odnosi se na način vođenja parnice i ne može izmijeniti izričitu odredbu o tome tko se na parnicu upućuje. Sud je stoga na parnicu trebao uputiti osporavatelja Megalit d.o.o., koji bi u njoj nastupao u ime i za račun dužnika, a na vlastiti trošak, uz upozorenje da će se u protivnom smatrati da je osporavanje otklonjeno.

Žaliteljima je poznato shvaćanje prema kojem se i u situaciji iz članka 48. stavka 3. Stečajnog zakona na parnicu upućuje vjerovnik osporene tražbine, dok osporavatelj u toj parnici nastupa u ime i za račun dužnika kao njegov posebni zastupnik po samom zakonu, kako je to izloženo u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 777/2020-8 od 26. siječnja 2021. pozivom na pravno shvaćanje sa sjednice Odjela trgovačkih i ostalih sporova Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 20. prosinca 2018. Međutim, i po tom shvaćanju pobijano rješenje je nezakonito. Ono žalitelje upućuje na parnicu protiv predstečajnog dužnika bez ikakve naznake da osporavatelj Megalit d.o.o. u toj parnici nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak. Bez takvog određenja tuženik bi bio dužnik zastupan po vlastitom punomoćniku, koji je tražbine priznao i više ih ne može osporavati, osporavatelj ne bi bio ni stranka ni zastupnik, a parnica bi se svela na to da vjerovnik tuži onoga tko mu dug priznaje. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju PŽ-3724/2022-2 od 14. rujna 2022., u predmetu u kojem su zajmove članova društva priznali dužnik i povjerenik, a osporio ih drugi vjerovnik, upravo je zbog toga preinačio prvostupanjsko rješenje tako da se vjerovnici osporenih tražbina upućuju na parnicu protiv vjerovnika koji je tražbine osporio. Sud u Splitu ni to nije učinio.

Posljedice pobijane odluke pogađaju i dužnika i sve njegove vjerovnike. Umjesto jedne parnice u kojoj bi osporavatelj morao dokazati ono što tvrdi, izreka nalaže šest odvojenih parnica protiv društva koje je usred restrukturiranja, koje tražbine priznaje i koje bi u svakoj od tih parnica moralo snositi troškove zastupanja i rizik parničnih troškova, iako o samim tražbinama nema spora. Predstečajni postupak provodi se prema članku 2. stavku 1. Stečajnog zakona radi uređivanja odnosa dužnika i vjerovnika, sprječavanja nesposobnosti za plaćanje i održavanja djelatnosti dužnika, pa je odluka koja dužnika bez potrebe uvlači u šest parnica protivna samoj svrsi postupka. Vjerovnici koji su dužnika financirali s više od tri milijuna eura i čije tražbine nitko osim jednog vjerovnika u sporu s dužnikom ne dovodi u pitanje dovedeni su u položaj da moraju tužiti onoga tko im dug priznaje, a onaj tko je priznatu tražbinu osporio bez ijedne činjenice ne snosi nikakav teret. Takav ishod zakon nije htio.

Slijedom svega navedenog predlaže se Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske da žalbu prihvati i pobijano rješenje preinači tako da se utvrde tražbine vjerovnika Julie Milanović u iznosu od 63.712,83 eura, Nikole Tandare u iznosu od 1.857.610,00 eura, Chrisa Kevina Bosa u iznosu od 28.070,00 eura, Andreasa Hermanna Bosa u iznosu od 595.195,50 eura, mtb concept-innenausbau GmbH u iznosu od 577.227,53 eura i BOSTE Real Estate GmbH u iznosu od 31.900,00 eura, a da se točke II. i III. izreke u dijelu koji se odnosi na te tražbine stave izvan snage.

Podredno se predlaže pobijano rješenje preinačiti u točki III. izreke tako da se u odnosu na tražbine žalitelja na parnicu uputi osporavatelj Megalit d.o.o., OIB: 14321085318, Solin, Kralja Zvonimira 14, koji u toj parnici nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak, da u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi plana restrukturiranja ili rješenja o obustavi predstečajnog postupka pokrene parnicu radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja, uz upozorenje da će se u protivnom smatrati da je osporavanje otklonjeno, odnosno, smatra li sud da se na parnicu upućuju žalitelji, da se odredi da se ta parnica vodi protiv osporavatelja Megalit d.o.o., koji u njoj nastupa u ime i za račun dužnika, a na svoj trošak.

Podredno se predlaže pobijano rješenje u točkama II. i III. izreke u dijelu koji se odnosi na žalitelje ukinuti i predmet u tom dijelu vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.